

Flugt og kvindeundertrykkelse

I Puccinis opera »Manon Lescaut« er det elskende par uden jordisk chance for at få lykke.

ANMELDELSE

Lars Geerdes

lg@fla.de

Flensborg. Selvom hans tredje opera betød det store gennembrud for komponisten Giacomo Puccini (1858-1924) og blev en større premiere-succes end de efterfølgende, er »Manon Lescaut« i dag langt fra så populær som for eksempel »Tosca«, »Turandot« eller »Madama Butterfly«. Det skyldes nok, at »Manon Lescaut« mangler en decideret ørehænger, som publikum vil have i hovedet endnu lang tid efter forestillingen - hvis man lige ser bort fra et enkelt motiv, der blev brugt til »Star Wars«-filmene. Det er derfor prisværdigt, at Schleswig-Holsteinisches Landestheater nu præsenterer en ny opsætning af operaen. Premieren fandt lørdag aften sted i Flensborg Teater.

Det er generalintendant Peter Grisebach himself, der står bag forestillingen, hvor en af de store udfordringer for instruktøren må være, at fortællingen er noget usammenhængende. Librettoen (der er sammenstykket af et helt hold forfattere) har afgjort nogle svagheder, og for at få det nogenlunde til at fungere, gribes der til tilbageblik, der skal forklare, hvordan man lige er havnet i situationen. Det mest grelle eksempel er i fjerde akt, hvor det elskende par er på flugt fra et drab, elskeren Renato Des Grieux har begået - uden at motivationen til drabet bliver tydeligt. Så er det godt, at vi i programhæftet kan læse os til sammenhængen.

Effektiv scenografi

De fire akter har hver deres skueplads, men den udfordring klares fint i Michele Lorenzini's enkle, men effektive scenografi. Baggrunden er lavet som en halvrund blå himmel med hvide skyer, som ved hjælp af skiftende lys sørger for den passende atmosfære. Ellers er scenen lavet

Manon Lescaut (Mariagrazia De Luca) og Renato Des Grieux (Chul-Hyun Kim) bliver på et splitsekund forelsket i hinanden. Det ender naturligvis tragisk.

som en slags tribune, som er med til at skabe dybde og giver aktørerne god plads. Med ganske simple rekvisitter tydeliggøres, hvor man lige befinder sig. Dog halter opsætningen på dette punkt, for kostumerne er ikke homogene, så det bliver umuligt at pege på, på hvilken tid historien egentlig foregår (i modsætning til Landestheaters seneste »Manon Lescaut«, der var henlagt til det 21. århundrede). Hvis man vil tolke det på en positiv måde, kan man forestille sig, at det skal være symbol for det indtil videre til enhver tid gældende undertrykkelse af kvinder.

For det er det, historien dybest set drejer sig om. Titelheltinden er stort set hele tiden på flugt: Fra sin far, der vil tvinge hende til et liv i klosteret. Fra en gammel mand, der vil

bortføre og tvinge hende til at være sin mætresse. Fra sin elskede, der er en fattigrøv (her viser Manons svage karakter og begær efter rigdom og anseelse sig). Og fra politiet, efter at Des Grieux har begået et drab. Dertil kommer den åbenlyse uretfærdighed, at hun bliver fængslet og dømt til eksil for at være prostitueret, fordi hun nægter at adlyde »den gamle rigmand«, Geronte de Ravoire. En kvindeskæbne, der selvfølgelig ikke ender godt.

Erstatning med kort varsel

Peter Grisebach måtte med kort varsel hente erstatning for hovedrollen. Anna Schoeck blev syg før premieren, og hendes rolle blev overtaget af italieneren Mariagrazia De Luca, der på den måde fik sin debut i Tysk-

land. Hun var helt overbevisende udtryksfuld i både sang og skuespil og fik flere gange bifald for åbent tæppe.

Det samme gælder for Chul-Hyun Kim. Den prisbelønnede gæstetenor, der stammer fra Sydkorea, sang for første gang i en Landestheateropsætning, og han gjorde det på imponerende vis. Italiensk bel canto som den skal være.

Hverken han eller Mariagrazia De Luca havde problemer med at trænge igennem, og i den tragiske slutakt, hvor kun de to er på scenen, blev der fældet den ene og den anden tåre i publikum.

Landestheaters egne kræfter blev dog atter en gang sat på en udfordring. Generalmusikdirektør Peter Sommerer gav Puccinis dramatiske musik både tempo og energi - og en lydstyrke, så man var glad for, at operaen opførtes på italiensk. Så får man nemlig overtekster, der letter forståelsen. Marian Müller (Lescaut) og Markus Wessiack (Geronte) kunne lige klare den, mens Christopher Hutchinson (Edmondo) flere gange bukkede under. Til hans forsvar skal det siges, at han det meste af forestillingen befandt sig i den bageste del af scenen, hvorfra det generelt er sværere at overdøve orkestret.

I øvrigt var det en god disposition at placere harpen oppe på scenens venstre side, som gav forestillingen både optisk og akustisk et ekstra pift. Koret, der var forstærket med både ekstrakoret og yderligere stater, havde nogle gode optrædener, de øvrige medvirkende havde kun små eller helt stumme roller.

Premieren blev, trods operaens og opsætningens svage elementer, modtaget med stor begejstring og langvarigt, stående bifald, som først og fremmest gjaldt helteparrets overbevisende præstationer.

Schleswig-Holsteinisches Landestheater: Manon Lescaut, opera af Giacomo Puccini, instrueret af Peter Grisebach, dirigeret af Peter Sommerer. Premiere lørdag aften, Flensborg Teater.